

Mahidol University

ข่าวสภาคณาจารย์
มหาวิทยาลัยมหิดล

<http://www.senate.mahidol.ac.th>

ISSN 0857-989 x ปีที่ 38 ฉบับที่ 6 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2555

สารจากประธานสภาคณาจารย์

โดย อ.นพ.ภุชงค์ ลิขิตธนสมบัติ

สวัสดิ์ครับประชาคมชาวมหิดลที่เคารพรักทุกท่าน เวลาและวารีไม่คอยใคร เวลาผ่านไปกลับมาพบกันอีกครั้งนะครับ หวังว่าท่านคงมีสุขภาพกายและใจที่ดีนะครับ เดือนนี้เป็นเดือนแห่งความยินดีของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยมหิดลที่ลูกศิษย์ ได้มีมานะอดทนหา เรียนจบหลักสูตรต่างๆ ที่อาจารย์พยายามพรีสอน อบรม ทั้งด้านความรู้ การปฏิบัติ ตลอดจนคุณธรรมจริยธรรม จนได้เข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระหัตถ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ โดยในปีนี้มีบัณฑิตที่จบการศึกษาประมาณ 6,000 คน แบ่งการเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรเป็น 2 รอบคือ รอบเช้าและรอบบ่าย โดยสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นอาจารย์-สักขีพยานทั้งรอบเช้าและรอบบ่าย

ขอเรียนให้ท่านทราบว่า พิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยมหิดลนั้นยิ่งใหญ่ มากๆ ตั้งแต่การที่บัณฑิตได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เสด็จมาเป็นองค์ประธาน การตกแต่งสถานที่ บรรยากาศภายในงาน โดยผู้ควบคุมเวทีคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมศักดิ์ อารีวัฒนา ซึ่งท่านทำหน้าที่นี้มานานและต้องชื่นชมว่าท่านทำหน้าที่นี้ได้ดีมาก ทำให้บรรยากาศดูศักดิ์สิทธิ์ น่าศรัทธา และไม่ดึงเครียด ประกอบกับพวกเราโชคดีที่ได้มีบรรยากาศดี ๆ จากการบรรเลงเพลงของวงประสานเสียงของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้งานพิธีพระราชทานปริญญาบัตรนี้สมบูรณ์แบบ

และผมขอแสดงความยินดีกับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยมหิดลที่ได้รับรางวัลอาจารย์ดีเด่นของปอมท. ซึ่งเป็นรางวัลระดับชาติ โดยสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นผู้เสนอชื่อให้ปอมท. พิจารณาจำนวน 3 ท่านได้แก่

- ศาสตราจารย์ นพ.ปกิต วิชยานนท์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ได้รับรางวัลในสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
- รองศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์วัลย์ บุญมงคล คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ได้รับรางวัลในสาขาสังคมศาสตร์
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ สุวรรณบุบผา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ได้รับรางวัลในสาขามนุษยศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์

ซึ่งถือเป็นเกียรติอย่างสูงและเป็นความภาคภูมิใจของพวกเราชาวมหิดล และหวังว่าบุคลากรของมหาวิทยาลัยจะได้รับรางวัลอย่างต่อเนื่องต่อไป

ในขณะนี้มหาวิทยาลัยกำลังดำเนินการในเรื่องที่สำคัญๆ โดยทางสภามหาวิทยาลัยได้มีการประชุม retreat เมื่อปลายเดือนกรกฎาคม โดยมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆ ได้ให้ข้อคิดเห็น ทิศทางที่มหาวิทยาลัยจะก้าวต่อไปในด้านต่างๆ ซึ่งมหาวิทยาลัยจะนำมาเป็นนโยบายต่อไป ขณะเดียวกันผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้มีการทบทวนในเรื่องของกฎระเบียบข้อบังคับในการปฏิบัติงานของบุคลากรในมหาวิทยาลัยที่อาจจะยังไม่สมบูรณ์ ทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานได้ ซึ่งสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลได้รับมอบหมายให้ช่วยเสนอข้อคิดเห็นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับบุคลากรที่ปฏิบัติงาน ผมจะนำเสนอให้ท่านได้รับทราบข้อมูลต่างๆ ต่อไปครับ

ในเล่ม	☞ สารจากประธานสภาคณาจารย์	2
	☞ บุญที่ถูกลืม	3
	☞ A BRIEF SUMMARY OF THE FIRST FOREIGN FACULTY FORUM HELD ON 18 JUNE 2012 AS PART OF THE MAHIDOL UNIVERSITY INTERNATIONAL WEEK 2012	5
	☞ ภาพกิจกรรม	7
	☞ บรรณาธิการแถลง	8

บุญที่ถูกลืม

“บุคคลจะได้ชื่อว่าเป็นคนใจบุญ ไม่ใช่เพราะนิยมทำบุญกับสิ่งที่อยู่สูงกว่าตนเท่านั้น หากยังยินดีที่จะทำบุญกับสิ่งที่เสมอกับตนหรืออยู่ต่ำกว่าตนอีกด้วย แม้เขาจะไม่สามารถให้คุณให้โทษแก่ตนได้ ก็ช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ”

พระไพศาล วิสาโล เจ้าอาวาสวัดป่าสุคะโต อ.แก่งคร้อ จ.ชัยภูมิ

“คุณนายแก้ว” เป็นเจ้าของโรงเรียนที่ชอบทำบุญมาก เป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่าทอดกรฐินอยู่เนืองๆ ใครมาบอกบุญสร้างโบสถ์วิหารที่ไหน ไม่เคยปฏิเสธ เรอปลืมนิยามที่ถวายเงินนับแสนสร้างหอรบฆังถวายวัดข้างโรงเรียน แต่เมื่อได้ทราบว่ามีนักเรียนคนหนึ่งไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน ค้างชำระมาสองเทอมแล้ว เธอตัดสินใจไล่เด็กนักเรียนคนนั้นออกจากโรงเรียนทันที

“สายใจ” พาบ่าววัย 70 และเพื่อนซึ่งมีอาชีพการไปถวายภัตตาหารเช้าที่วัดแห่งหนึ่ง ซึ่งมีเจ้าอาวาสเป็นที่ศรัทธานับถือของประชาชนทั่วประเทศ เช้าวันนั้นมีคนมาทำบุญคับคั่ง จนลานวัดแน่นขนัดไปด้วยรถ เมื่อได้เวลาพระฉัน ญาติโยมก็พากันกลับ สายใจพาหญิงชราและเพื่อนผู้พิการเดินกะย่องกะแย่งฝ่าแดดกล้าไปยังถนนใหญ่เพื่อขึ้นรถประจำทางกลับบ้าน ระหว่างนั้นมีรถเก๋งหลายสิบลคันแล่นผ่านไป แต่ตลอดเส้นทางเกือบ 3 กิโลเมตร ไม่มีผู้ใจบุญคนใดรับผู้เฒ่าและคนพิการขึ้นรถเพื่อไปส่งถนนใหญ่เลย

เหตุการณ์ทำนองนี้มีใช่เป็นเรื่องแปลกประหลาดในสังคมไทย “ชอบทำบุญแต่ไร้น้ำใจ” เป็นพฤติกรรมที่พบเห็นได้ทั่วไปในหมู่ชาวพุทธ ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาว่าคนไทยนับถือพุทธศาสนากันอย่างไรจึงมีพฤติกรรมแบบนี้กันมาก เหตุใดการนับถือพุทธศาสนาจึงไม่ช่วยให้คนไทยมีน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะผู้ที่ทุกข์ยาก การทำบุญไม่ช่วยให้คนไทยมีเมตตากรุณาต่อผู้อื่นเลยหรือ

หากสังเกตจะพบว่าการทำบุญของคนไทยมักจะทำต่อสิ่งที่อยู่สูงกว่าตน เช่น พระภิกษุสงฆ์ วัดวาอาราม พระพุทธเจ้า เป็นต้น แต่กับสิ่งที่ถือว่าอยู่ต่ำกว่าตน เช่น คนยากจน หรือสัตว์น้อยใหญ่ เรากลับละเลยกันมาก (ยกเว้นคนหรือสัตว์ที่ถือว่าเป็น “พวกกู” หรือ “ของกู”) แม้แต่เวลาไปทำบุญที่วัด เราก็มักละเลยสามเณรและแม่ชี แต่กตัญญูใจเต็มทีกับพระสงฆ์

อะไรทำให้เราชอบทำบุญกับสิ่งที่อยู่สูงกว่าตน ใช้อะไรหรือไม่ว่าเป็นเพราะเราเชื่อว่าสิ่งสูงส่งเหล่านั้นสามารถบันดาลความสุขหรือให้สิ่งดีๆ ที่พึงปรารถนาแก่เราได้ เช่น ถ้าทำอาหารถวายพระ บริจาคเงินสร้างวัดหรือพระพุทธรูป ก็จะได้รับ ความมั่งมีศรีสุข มีอายุวรรณะ สุข พละ เป็นต้น หรือช่วยให้ได้ไปเกิดในสวรรค์

มีความสุขสบายในชาติหน้า ในทางตรงข้ามสิ่งที่อยู่ต่ำกว่าเรานั้น ไม่มีอำนาจที่จะบันดาลอะไรให้เราได้ หรือไม่ช่วยให้เราสุขสบายขึ้น เราจึงไม่สนใจที่จะช่วยเหลือเพื่อแผ้วแผ่ให้แก่สิ่งเหล่านั้น

นั่นแสดงว่าที่เราทำบุญกันมากมายก็เพราะหวังประโยชน์ส่วนตัวเป็นสำคัญ ดังนั้นยิ่งทำบุญด้วยทำที่แบบนี้ ก็ยิ่งเห็นแก่ตัวมากขึ้น ผลคือจิตใจยิ่งคับแคบ ความเมตตากรุณาต่อผู้ทุกข์ยากมีแต่จะน้อยลง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการทำบุญแบบนี้กลับจะทำให้ได้บุญน้อยลงแน่นอนว่าประโยชน์ย่อมเกิดแก่ผู้รับอยู่แล้ว เช่น หากถวายอาหาร อาหารนั้นย่อมทำให้พระสงฆ์มีกำลังในการศึกษาปฏิบัติธรรมได้มากขึ้น แต่อานิสงส์ที่จะเกิดแก่ผู้ถวายนั้นย่อมไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะเจือด้วยความเห็นแก่ตัว ยิ่งถ้าทำบุญ 100 บาทเพราะหวังจะได้เงินล้าน บุญที่เกิดขึ้นย่อมน้อยลงไปอีกเพราะใช่หรือไม่ว่าเป็นการ “ค้ากำไรเกินควร”

บุญที่ทำในรูปของการถวายทานนั้น ไม่ว่าจะ เป็นอาหารหรือเงินก็ตาม จุดหมายสูงสุดอยู่ที่การลดความยึดติดถือมั่นในตัวของกู ยิ่งลดได้มากเท่าไรก็ยิ่งเข้าใกล้นิพพานอันเป็นประโยชน์สูงสุดที่เรียกว่า “ปรมาตมะ” ซึ่งสูงกว่าสวรรค์ในชาติหน้า (สัมปรายภักตมะ) หรือความมั่งมีศรีสุขในชาตินี้ (ทิฐฐธัมมิกัตตมะ) แต่หากทำบุญเพราะหวังแต่ประโยชน์ส่วนตนอยากได้เข้าตัวมากๆ แทนที่จะสละออกไป ก็ยิ่งห่างไกลจากนิพพานหรือกลายเป็นอุปสรรคขวางกั้นนิพพานด้วยซ้ำ อันที่จริงอย่างไรแต่นิพพานเลย แม้แต่ความสุขในปัจจุบันชาติก็อาจเกิดขึ้นได้ยาก เพราะจิตที่คิดแต่จะเอานั่นเป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์

ในทานมัทปผลสูตร อังคุตตรนิกาย พระพุทธองค์ได้ตรัสกับพระสารีบุตรว่า **ทานที่ไม่มีอนิสงสัมภาคได้แก่ “ทานที่ให้อย่างมีใจเยื่อใย ให้ทานอย่างมีจิตผูกพัน ให้ทานอย่างมุ่งหวังสิ่งสมบุญ”** รวมถึงทานที่ให้เพราะต้องการเสวยผลในชาติหน้า เป็นต้น พิจารณาเช่นนี้ก็จะพบว่าทานที่ชาวพุทธไทยส่วนใหญ่ทำกันนั้นหาใช่ทานที่พระองค์สรรเสริญไม่ นอกจาก**ทำด้วยความมุ่งหวังประโยชน์ในชาติหน้าแล้ว ยังมีกตัญญูในทานที่ถวาย** กล่าวคือทุกๆ ที่ถวายให้พระสงฆ์ไปแล้ว ก็ยังไม่ยอมสละสิ่งนั้นออกไปจากใจ แต่ใจ

ยังมีเยื่อใยในของชิ้นนั้นอยู่ เช่น เมื่อถวายอาหารแก่พระสงฆ์แล้ว ก็ยังเฝ้าดูว่าหลวงพ่อกำลังจะตักอาหาร “ของฉัน” หรือไม่ หากท่านไม่ฉัน ก็รู้สึกไม่สบายใจ คิดไปต่างๆ นานา นี่แสดงว่ายังมีเยื่อใยยึดติดผูกพันอาหารนั้นว่าเป็นของฉันอยู่ ไม่ได้ถวายให้เป็นของท่านอย่างสิ้นเชิง

เยื่อใยในทานอีกลักษณะหนึ่งที่ได้เห็นได้ทั่วไปก็คือ การมุ่งหวังให้ผู้คนรับรู้ว่าคุณนั้นเป็นผู้ถวาย ดังนั้นตามวัดวาอารามต่างๆ ทั่วประเทศ ของใช้ต่างๆ ไม่ว่าจะ ถ้วย ชาม แก้วน้ำ หม้อ โต๊ะ เก้าอี้ ตลอดจนขอบประตูหน้าต่างในโบสถ์ วิหาร และศาลาการเปรียญ จึงมีชื่อผู้บริจาคอยู่เต็มไปหมด กระทั่งพระพุทธรูปก็ไม่ละเว้น รวากับจะยังแสดงความเป็นเจ้าของอยู่ หากไม่ก็หวังให้ผู้คนชื่นชมสรรเสริญตน การทำบุญอย่างนี้ จึงไม่ได้ละความยึดติดถือมั่นในตัวตนเลย หากเป็นการประกาศตัวตนอีกแบบหนึ่งนั่นเอง

การทำบุญแบบนี้แม้จะมีข้อดีตรงที่ช่วยอุปถัมภ์วัดวาอารามและพระสงฆ์ให้ดำรงอยู่ได้ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็ไม่ส่งเสริมให้ผู้คนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน โดยเฉพาะการช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากหรือไร้อำนาจวาสนาดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เมืองไทยมีวัดวาอารามใหญ่โตและสวยงามมากมาย แต่เวลาเดียวกันก็มีคนยากจนและเด็กถูกทอดทิ้งเป็นจำนวนมาก ไม่นับสัตว์อีกนับไม่ถ้วนที่ถูกละเลย หรือถูกปลิดชีวิตแม้กระทั่งในเขตวัด

อันที่จริงถ้าเรามองให้กว้างกว่าการทำบุญ ก็จะมีพบปรากฏการณ์ในทำนองเดียวกัน นั่นคือคนไทยนิยมทำดีกับคนที่ถือว่าอยู่สูงกว่าตน แต่ไม่สนใจที่จะทำดีกับคนที่ถือว่าต่ำกว่าตน เช่น ทำดี กับเจ้านาย คนรวย ชำราชากรระดับสูง นักการเมือง ทั้งนี้ก็เพราะเหตุผลเดียวกันคือคนเหล่านั้นให้ประโยชน์แก่เราได้ (หรือแม้เขาจะให้คุณได้ไม่มาก แต่ก็สามารถให้โทษได้) ประโยชน์ในที่นี้ไม่จำเป็นต้องเป็นประโยชน์ทางวัตถุ อาจเป็นประโยชน์ทางจิตใจก็ได้ เช่น คำสรรเสริญ หรือการให้ความยอมรับ ประการหลังคือเหตุผลสำคัญที่ทำให้คนไทยชวนช่วยช่วยเหลือฝรั่งที่ตกทุกข์ได้ยากอย่างเต็มที่ แต่กลับเมินเฉยหากคนที่เดือดร้อนนั้นเป็นพม่า มอญ ลาว เขมร หรือกะเหรี่ยง ไช้หรือไม่ว่าคำชื่นชมของพม่าหรือกะเหรี่ยงความหมายกับเราน้อยกว่าคำสรรเสริญของฝรั่ง

บุคคลจะได้ชื่อว่าเป็นคนใจบุญ ไม่ใช่เพราะนิยมทำบุญกับสิ่งที่อยู่สูงกว่าตนเท่านั้น หากยังยินดีที่จะทำบุญกับสิ่งที่เสมอกับตนหรืออยู่ต่ำกว่าตนอีกด้วย แม้เขาจะไม่สามารถให้คุณให้โทษแก่ตนได้ ก็ช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ทั้งนี้เพราะมิได้หวังผลประโยชน์ใดๆ นอกจากความปรารถนาให้เขาพ้นทุกข์

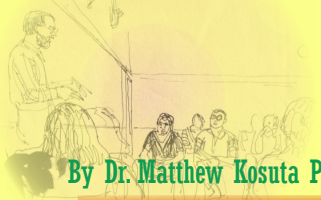
นี่คือกรุณาที่แท้ในพุทธศาสนา การทำดีโดยหวังผลประโยชน์ หรือยังมีการแบ่งแยกและเลือกปฏิบัติอยู่ย่อมไม่อาจเรียกว่าทำด้วยเมตตากรุณาอย่างแท้จริง

จะว่าไปแล้ว ไม่เพียงความใจบุญหรือความเป็นพุทธเท่านั้น แม้กระทั่งความเป็นมนุษย์ก็วัดกันที่ว่า เราปฏิบัติอย่างไรกับคนที่อยู่ต่ำกว่าเราหรือมีอำนาจน้อยกว่าเรา หากได้วัดที่การกระทำต่อคนที่อยู่สูงกว่าเราไม่ถ้าเรายังละเลยเด็กเล็ก ผู้หญิง คนชรา คนยากจน คนพิการ คนป่วย รวมทั้งสัตว์เล็กสัตว์น้อย แม้จะเข้าวัดเป็นประจำ บริจาคเงินให้วัด อุปถัมภ์พระสงฆ์มากมาย ก็ยังเรียกไม่ได้ว่าเป็นคนใจบุญ เป็นชาวพุทธ หรือเป็นมนุษย์ที่แท้ ไม่ผิดหากจะกล่าวว่เป็นเครื่องวัดความเป็นศาสนิกที่แท้ในทุกศาสนาด้วย แม้จะปฏิบัติตามประเพณีพิธีกรรมทางศาสนาอย่างเคร่งครัด แต่เมินเฉยความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ หรือยิ่งกว่านั้นคือกดขี่บีฑาผู้คนในนามของพระเจ้า ย่อมเรียกไม่ได้ว่าเป็นศาสนิกที่แท้ จะกล่าวไปโดยถึงความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในแง่ของชาวพุทธ การช่วยเหลือผู้ที่ทุกข์ยากเดือดร้อนต่างๆ ที่เขาไม่สามารถให้คุณให้โทษแก่เราได้ เป็นเครื่องฝึกใจให้มีเมตตากรุณา และลดละความเห็นแก่ตัวได้เป็นอย่างดี ยิ่งทำมากเท่าไร จิตใจก็ยิ่งเปิดกว้าง อดตาก็ยิ่งเล็กลง ทำให้มีที่ว่างเปิดรับความสุขได้มากขึ้น ยิ่งมีความสุขแก่เขามากเท่าไร เราเองก็ยิ่งมีความสุขมากเท่านั้น สมดังพุทธพจน์ว่า **“ผู้ให้ความสุขย่อมได้รับความสุข”** เป็นความสุขที่ไม่หวังจะได้รับ แต่ยังไม่อยากก็ยิ่งได้ ในทางตรงข้ามยิ่งอยาก ก็ยิ่งไม่ได้

เมื่อใจเปิดกว้างด้วยเมตตากรุณา เราจะพบว่าไม่มีใครที่อยู่สูงกว่าเราหรือต่ำกว่าเรา ถึงจะเป็นพม่า มอญ ลาว เขมร กะเหรี่ยง ลัวะ ขมุ เขาก็มีสถานะเสมอเรา คือเป็นเพื่อนมนุษย์ และเป็นเพื่อนร่วมเกิดแก่ เจ็บ ตาย กับเรา แม้แต่สัตว์ก็เป็นเพื่อนเราเช่นกัน จิตใจเช่นนี้คือจิตใจของชาวพุทธ และเป็นที่สุดของพุทธศาสนาอย่างแท้จริง การทะนุบำรุงพุทธศาสนาที่แท้ ก็คือการบำรุงหล่อเลี้ยงจิตใจเช่นนี้ให้เจริญงอกงามในตัวเรา ในลูกหลานของเรา และในสังคมของเรา หากใช้การทุ่มเงินสร้างโบสถ์วิหารราคาแพงๆ หรือสร้างพระพุทธรูปให้ใหญ่โตที่สุดในโลกไม่

ดังนั้นเมื่อใดที่เราเห็นคนทุกข์ยาก ไม่ว่าจะเขาจะเป็นใครมาจากไหน เชื่อชาติอะไร ต่ำต้อยเพียงใด อย่าได้เป็นอนหน้าหนี ขอให้เปิดใจรับรู้ความทุกข์ของเขา แล้วถามตัวเองว่าเราจะช่วยเขาได้หรือไม่ และอย่างไร เพราะนี่คือโอกาสดีที่เราจะได้ทำบุญ ลดละอัตตาตัวตน และบำรุงพระศาสนาอย่างแท้จริง

A BRIEF SUMMARY OF THE FIRST FOREIGN FACULTY FORUM HELD ON 18 JUNE 2012 AS PART OF THE MAHIDOL UNIVERSITY INTERNATIONAL WEEK 2012

By Dr. Matthew Kosuta Ph.D. lecturer at the College of Religious Studies, Mahidol University

In this short article I will present a summary of the Foreign Faculty Forum (FFF) held during the Mahidol University International Week 2012 because most Thai, and some foreign faculty, do not even know that such an event was held. I was chair of the subcommittee in charge of organizing and holding this forum. This article is limited to summarizing the FFF and no analysis or commentary is presented.

The Foreign Faculty Forum was held in order to take a first step in engaging foreign faculty at MU in order to improve work conditions and the work atmosphere for both foreign faculty and Thai faculty and staff alike. MU has about 200 foreign faculty members (there are only a handful of foreigners working as staff). It was decided to create a very short online questionnaire for both foreign and Thai faculty & staff and then hold a forum where the results of the questionnaire would be presented and discussed. The questionnaire was e-mailed to all foreign faculty and to all faculties, institutions etc asking each to have three Thai faculty or staff members complete the questionnaire (thus about 90 Thais could participate).

The questionnaire for foreign faculty asked:

1. Please list three to five reasons why you consider staying long term at your current position and/or at MU.
2. Please list three to five reasons why you might consider leaving your current position and/or MU.

The Thai questionnaire (in English) asked:

1. Please list three to five reasons why you desire to attract foreign faculty to your institution or MU or why you desire to retain foreign faculty.
2. Please list three to five reasons that might cause you to desire foreign faculty to leave your institution and/or MU.

A blanket e-mail was sent to all foreign faculty members, but a few days later when I saw that the e-mail addresses were the "...@mahidol.ac.th", I was sure we had a problem. Many, if not most, of the foreign faculty (and Thai faculty for that matter) do not use their MU e-mail account or use it infrequently and thus I was sure that most

foreign faculty did not receive or read the blanket e-mail. An attempt was made correct this, but certainly many foreign faculty members never knew about either the questionnaire or the FFF.

In the end, interest in completing the questionnaire by both foreigners and Thais was low as 31 foreigners and 21 Thais completed the questionnaire. Of those that completed it, in each case about half the respondents also said they would attend the FFF; thus 17 foreigners and 7 Thais planned to attend. However, on the day of the FFF in actuality about 30 foreign faculty participated and the 5-6 Thais. Also in attendance were three panel members and myself as chair as well as representatives from MU International Relations and Human Resources. In general the forum was considered a success by all those who participated and the foreign faculty hope to have follow up meetings.

In understanding the concerns of foreign faculty at MU it is important to know that of the 200 or so foreign faculty members at MU, two faculties employ over half of all the foreign faculty members: Mahidol University International College with about 50 and The College of Music with about 60. The other 90 or so foreign faculty members are dispersed throughout Mahidol. MUIC and the College of Music are more international in character and have high salaries compared to other faculties within MU and this serves to create two separate groups of foreign faculty at MU and these two groups frequently have different concerns.

Summary of the Main Responses to the Questionnaires and the Discussion at the Forum

Among the more prominent reasons foreign faculty listed for staying at MU are: a great campus and good facilities; they enjoy living in a foreign country and in particular living in Thailand; they enjoy working with Thai students and being respected as a teacher; many have good research possibilities; and the good reputation of Mahidol.

At the FFF I pointed out that I think two of the top reasons for joining or staying at MU

were not listed. Only one person of the thirty-one foreigners who filled out the questionnaire said that family was a reason for staying despite the fact that many of the male foreign faculty members have Thai wives or girlfriends. For my first five years at MU family was not a reason for my staying, but as I did marry a Thai last year, Thai family is now a factor in my decision making about seeking employment elsewhere. It seems that is the case for many of the foreign faculty.

The other reason, that no one stated, is the tough competition for academic positions in the West. Working at Mahidol University offers an opportunity to work in one's academic field that one might not have in the West, particularly in the social sciences and the humanities, as there is a surplus of PhDs in nearly every area. Of course there is nothing wrong with taking a job at MU because one needs a job, but this then stands a main reason for joining and staying at MU.

One of the top reasons for leaving MU is concerns about salary. But this concern is not universal because as mentioned above foreign faculty at MUIC and the College of Music are in a different world and thus they often consider their salary good. Of course salaries are usually lower when compared to the foreign faculty members native country, but there is also a problem in that Thai faculty in general have a low salary relative to their position in Thai society as compared to professors in the West. Thus, generally speaking western professors can buy a house (or afford accommodation) and a car totally on their own resources, but for many foreign faculty at MU (and Thai faculty too) this is an impossibility. Another problem is paying for airfare for a trip home, especially for Americans living on the east coast of the USA. When I first started at MU, flying to visit my parents in Florida cost more than one entire month's salary.

Another top concern is career; yes teaching at MU for a few years is fine, but can one make a full career comparable to the West? For many, including me, this is problematic. Many MU foreign faculty are employed as Foreign Specialist (ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ) which is a position financed outside of MU; thus the position is not technically a position within the Mahidol University system and so a Foreign Specialist is not พนักงานมหาวิทยาลัย and thus does not receive any of the benefits of that position including promotions and the pay that goes with it. The

Foreign Specialist position does come with an 8,000 bahts a month housing allowance which is a considerable amount, so if one is staying at MU for a couple of years, being a Foreign Specialist is a good position, but should one desire a full career at MU, the Foreign Specialist position is not adequate.

But even if a foreigner is a full MU employee (พนักงานมหาวิทยาลัย) there are still concerns over the lack of a tenure system, comprehensive retirement programs, summer semesters reserved for research and writing, and of course salary. Other problems for foreigners include heavy bureaucracy, immigration, and poor quality control within their faculties.

The last major concern I will list is language. Many foreign faculty members want the use of English greatly expanded, such as desiring more documents in English and being able to conduct their everyday MU business completely in English.

How did the Thai faculty and staff respond? Thai reasons for attracting or keeping foreign faculty include: qualifications, high standards, dependability, they give an International character to MU, it is good for the exchange of ideas, and their presence encourages students and staff to use English.

When it comes to the negatives about the presence of foreign faculty the overwhelming concern of Thai respondents is the behavior of Foreign Faculty. Thais perceive many foreign faculty as impolite; condescending (look down on Thais); unable to integrate; having a poor understanding of Thai culture; and they are too demanding whether it be by asking for benefits and salary increases or demanding too much work from students.

It seems then that we can conclude by saying that foreign and Thai faculty have a different perspective on the place of foreign faculty at MU and on how to better integrate them into the MU system:

- Foreign faculty seek changes in work conditions.
- Thai faculty and staff seek changes in social behavior

Dr. Matthew Kosuta has been a lecturer at the College of Religious Studies, Mahidol University since June of 2006. He teaches courses at BA through PhD levels in religious studies and Buddhism. His main research interests are Theravada Buddhism, Thai astrology, divination in Theravada Southeast Asia, and religion and war.

▶ ประธานสภาคณาจารย์และสมาชิก ฝ่ายสิ่งของมีค่าและ
โทรศัพท์มือถือ กับคณะกรรมการฝ่ายถวายอารักขา
และรักษาความปลอดภัย

▶ บรรยายกาศภายในหอประชุมฯ

▶ ประธานสภาคณาจารย์และสมาชิก
ร่วมถ่ายภาพ บริเวณด้านหน้าอาคาร
ชุมพรเขตอุดมศักดิ์
หอประชุมกองทัพเรือ

มหาวิทยาลัยมหิดล จัดพิธี
พระราชทานปริญญาบัตร ประจำปีการ
ศึกษา 2554 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ.
2555 ณ หอประชุมกองทัพเรือ โดย
สมาชิกสภาคณาจารย์ได้รับการแต่งตั้ง
เป็นอาจารย์สภชิพยานและคณะกรรมการ
ฝ่ายต้อนรับอาจารย์สภชิพยาน

บรรณาธิการแถลง

โดย รศ.ดร. วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนกัถิ

สวัสดีค่ะสมาชิกชาวมหิดลทุกท่าน ชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้เตรียมพร้อมสำหรับการเปิดรับเสรีทางการศึกษาของประเทศอาเซียนและการก้าวสู่ความเป็นสากล โดยเสนอบทความน่าสนใจเกี่ยวกับคณาจารย์ที่เป็นชาวต่างชาติ เป็นภาษาอังกฤษจากอาจารย์ Matthew Kosuta ซึ่งเป็นประธานในการประชุม “FOREIGN FACULTY FORUM” จัดขึ้นเป็นครั้งแรกในมหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ท่านทราบหรือไม่ว่า เรามีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศทำงานที่นี่หลายร้อยคน ความรู้สึกนึกคิดของเขากำลังทำงานกับมหาวิทยาลัยแล้วเป็นเช่นใดทำไมจึงมาเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญที่นี่ วันนี้มีเสียงสะท้อนจากสมาชิกมหิดลชาวต่างประเทศเหล่านี้ มาเล่าสู่กันฟังนะคะ สรุปได้ว่าในกรณีที่ชาวต่างชาติมาทำงานกับมหาวิทยาลัยไม่นานสักสองสามปี ด้วยเหตุผลอะไรก็ตามเช่น ชอบทำงานต่างประเทศ มีแฟนเป็นคนไทย ฯลฯ ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าใดนัก แม้ค่าตอบแทนจะน้อยกว่าระดับสากลก็พออยู่ได้ แต่สำหรับผู้ที่ต้องการทำงานอยู่กับมหาวิทยาลัยนานๆ อาจรู้สึกว่ ผลตอบแทน หรือ career path ไม่ค่อยชัดเจนถูกว่าจ้างให้เป็นผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ แต่ไม่ได้เป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ได้รับสวัสดิการหรือเงินเดือนที่เทียบเท่ากับอาจารย์อื่น ผลประโยชน์ระยะยาวหลังเกษียณอายุไม่ได้กล่าวถึงอีกเรื่องหนึ่งคือภาษาในสังคมมหาวิทยาลัย การพูดการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษยังมีน้อย เอกสารและข่าวสารต่างๆ ยังเป็นภาษาไทย ซึ่งพวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้ ควรมีเอกสารภาษาอังกฤษด้วย แง่คิดของพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดลบางส่วนต่ออาจารย์ชาวต่างชาติมีหลากหลาย ยอมรับในด้านของความสามารถ ความตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบ แต่ก็มีเสียงบ่นว่า พวกเขาอาจไม่เข้าใจกับวัฒนธรรมไทย ซึ่งบางครั้งกลายเป็นความไม่สุภาพ การเรียกร้องต่างๆ ที่มีมากหรือการไม่ยอมปรับตัวเข้ากับการทำงานในระบบ บางครั้งอาจดูแคลนการทำงานของผู้ร่วมงาน

ในบทความ “บุญที่ถูกลืม” ของพระไพศาลวิสาโล ได้ขออนุญาตท่านนำมาพิมพ์ในข่าวสภาคณาจารย์เป็นพิเศษ ในเทศกาลใกล้กับวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษา ชาวพุทธทั้งหลายมักจะไปทำบุญกันมาก ลองอ่านบทความนี้ แล้วท่านจะทำบุญได้หลากหลาย แบบด้วยจิตใจที่มีเมตตากรุณา และได้กับคนทุกระดับ ทุกวัย และทุกเหตุการณ์ อ่านไปแล้ว ก็เห็นเป็นจริงอย่างที่ท่านเขียน การสลักชื่อบนเสา อาคารตามวัดที่ไปทำบุญนั้นเพื่ออะไร หรือกับการทำบุญกุศลกับบุคคลที่สูงกว่า แต่มีจิตใจคับแคบกับผู้ที่ยากไร้ ผู้ที่ด้อยกว่า ชอบช่วยชาวต่างชาติตะวันตก แต่ที่เป็นเขมร ลาว พม่า ไปห่างๆ นำคิดนะคะ

เรายังต้องการบทความที่น่าสนใจจากท่านสมาชิก มีบทความใด ส่งมาได้ก็ส่งมาได้ที่ สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล อาคารสำนักงานอธิการบดี ชั้น 5 หรือไปรษณีย์ มหาวิทยาลัยสงขลาคณาจารย์ก็ถึงแล้วค่ะ บรรณาธิการประจำฉบับจะนำเสนอกองบรรณาธิการเพื่อเผยแพร่ต่อไป เขียนมาติชมหรือข้อเสนอให้สภาคณาจารย์ทำอะไรเพื่อสมาชิกชาวมหิดลมานะคะ ที่ senate@mahido.lac.th

ข่าวสภาคณาจารย์

เป็นหนังสือในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็น ทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น มิใช่ความเห็นของสภาคณาจารย์

บรรณาธิการประจำฉบับ
กองบรรณาธิการ
ประสานงานกลาง
ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม
เจ้าของ

รศ.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนกัถิ
รศ.ศรีสันทิ อินทรมณี อ.ทัศนียา รนพรัตน์แจ่มจำรัส ผศ.พรพรรณ สมบูรณ์ อ.อิสระ ชูศิริ
รศ.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนกัถิ รศ.วิสูตร ฟองศิริไพบุลย์ ผศ.สุภาวรรณ เศรษฐบรรจง
ผศ.สมศักดิ์ วงศาवास
สุจิตรา สอนสม พัชญา วงษ์วันพันธ์
พรศิริ บุญมาวงศ์
สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น 5
999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
โทรศัพท์ : 0-2849-6351-2 โทรสาร : 0-2849-6351